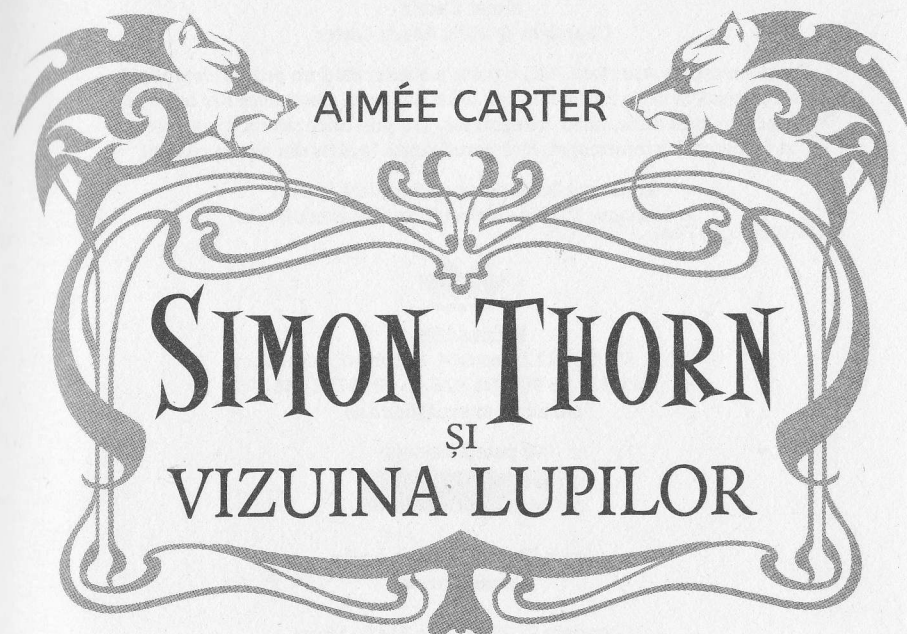




Traducere din limba engleză de
Lavinia Șerban

CUPRINS

1. Clătite cu porumbei	7
2. Instincte animalice	21
3. Probleme cu rozătoarele	32
4. Învinși de rozătoare	40
5. Domnul păsărilor	55
6. Păsări răpitoare.	65
7. Regele șobolanilor.	75
8. Vizuina	85
9. Prințul Alfa	99
10. Ierarhii	106
11. Care pe care	114
12. Regele animalelor	128
13. Inima Prădătorului	142
14. Încăierarea	149
15. Plimbare nocturnă	159
16. Ștrandul ursului polar.	163
17. Alfa	170
18. De-ale păianjenilor	180
19. Doi dintr-o lovitură	187
20. Cu mâța-n sac	194
21. Momeală pentru rechini	198
22. O șansă de scăpare	209
23. Pe teritoriu inamic	213
24. Trădarea	225
25. Caca de porumbel	232
26. Urlând la lună	245

CLĂTITE CU PORUMBEI

Cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

Simon Thorn deschise larg ochii. Stătea întins în pat, respirând greu și mijind ochii din cauza primelor raze de soare. Tocmai se trezise dintr-un vis și, cu cât se străduia mai mult să și-l amintească, cu atât părea că visul i se evaporă mai repede din minte. Trăia cu senzația că fusese despre ceva important și, deși nu-și amintea să-i fi văzut chipul, știa că și mama lui apăruse în vis.

Cioc. Cioc, cioc, cioc.

Se întoarse pe partea cealaltă, cu mintea încrețoșată din cauza lipsei de somn. Apartamentul micuț din New York, pe care îl împărțea cu unchiul său, mirosea a clătite, și mațele îi chiorăiau de foame. Nici măcar fulgii de ciocolată nu-l mai puteau consola pentru faptul că astăzi începea clasa a șaptea.

Cioc. Cioc, cioc. Cioc, cioc, cioc.

Un porumbel cocoțat pe pervaz bătea cu ciocul în geam. Simon oftă.

—Ai venit prea devreme. Întoarce-te mai încolo.

Porumbelul continuă să bată, devenind din ce în ce mai insistent. Nu era nimic ieșit din comun. Simon descoperise că porumbeii erau, în general, extrem de nepoliticoși și se considerau foarte importanți. Nu conta că Simon adormise abia pe la miezul nopții din cauza gândurilor răzlețe și a emoțiilor pe care le simțea ca un ghem în stomac. Porumbelului nu-i păsa decât de un singur lucru, iar acesta era...

– Mâncare! gănguri pasărea când Simon deschise fereastra. Altă duzină de porumbei aterizară pe scara de incendiu. Mâncare! Mâncare! Mâncare!

– Încă nu am, le zise Simon.

– Ba ai! O miros, i-o întoarse primul porumbel.

Acesta zbură în camera lui Simon și ateriză pe noptieră. Ceilalți se înghesuiră unii peste ceilalți, luptându-se pe locul rămas liber pe pervaz.

– Mâncare! Mâncare!

– Lăsați-mă în pace.

Simon încercă să-i alunge, dar păsările continuă să vină. În alte condiții, nu l-ar fi deranjat. Lui Simon îi plăceau animalele. Lor nu le păsa că era mai scund și mai pricăjit decât ceilalți copii de doisprezece ani de la școală și, de obicei, erau mereu prin preajmă atunci când avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. În această dimineață, însă, era prea mult. Avea destule pe cap, fără să mai adauge pe listă și niște porumbei înfomețați.

– Dacă nu plecați, o să vină unchiul meu, și știți ce le face el porumbeilor! îi avertiză Simon.

Cuvintele lui îi făcură să se oprească brusc și să se uite unii la ceilalți, agitați.

– Noi mâncare? întrebă primul.

– Mda... Unchiul meu adoră clătitele cu porumbei, spuse Simon. Nu simțiți mirosul de aluat?

Primul porumbel își zburli penele și se uită la fereastra deschisă. Din câte știa Simon, Darryl nu încercase niciodată să rănească vreo ființă vie (cu excepția păianjenilor care stăteau ascunși prin colțurile holului, deși Simon îi avertizase cu câteva săptămâni înainte ca Darryl să-i observe). Dar, de când se știa Simon, unchiul lui avusese o singură regulă care nu se schimba niciodată:

„Stai departe de animale.“

Și, de-a lungul anilor, Simon nu avusese nicio problemă cu asta. Îi plăceau animalele, dar nu-și dorise niciodată un animal de companie, iar unchiul lui era, de obicei, foarte strict

în ceea ce privea curățenia și ținutul gândacilor și șobolanilor departe de apartament. Toate astea se schimbaseră în urmă cu un an, într-o dimineață, când Simon se trezise în zgomotul unei conversații și crezuse că vecinul dăduse televizorul prea tare. Spre marea lui uimire, descoperise că, în realitate, nu era niciun televizor, ci porumbeii care stăteau pe scara de incendiu din fața ferestrei sale. Nu doar că Simon înțelegea tot ce sporevăiau, dar și ei puteau înțelege tot ce spunea el.

Și nu era vorba doar despre porumbei. Simon putea vorbi și cu pisicile vagaboande care hoinăreau pe alee, cu șobolanii care mâncau din coșurile de gunoi, ba chiar și cu țânțarii pe care îi alunga vara. Crezuse că avea s-o ia razna – încă nu era sigur că nu înnebunise –, dar, din acel moment, animalele începuseră să vină la el cu duiumul, și îi era din ce în ce mai greu să păstreze secretul față de Darryl.

Din fericire, unchiul lui, un bărbat înalt cu umeri lați, era mult mai puternic și mai impunător decât ar fi fost vreodată Simon, astfel că majoritatea animalelor se speriau de el, iar băiatul nu era nevoit să recurgă la tot felul de amenințări nefondate pentru a le ține departe. Nu înțelegea prea bine motivul pentru care Darryl ura atât de mult animalele, dar era aproape sigur că avea legătură cu cicatricile care îi brăzdau corpul, inclusiv cu cea roșie și urâtă de pe obrazul stâng. Indiferent de câte ori îl întrebase Simon, unchiul nu-i povestise niciodată cum se pricopsise cu ele.

– O să vă aduc mâncare mai târziu, le spuse Simon porumbeilor. Dar nu...

Dintr-odată, vântul năvăli pe fereastră, iar câțiva porumbei cârăiră și își luară zborul. Simon nici nu apucă să răsufle ușurat că au plecat, că în locul rămas gol acum ateriză o acvilă de munte.

Simon rămase încremenit. Nu mai văzuse niciodată o acvilă în realitate. Unele pene îi erau zburlite în unghiuri ciudate, de parcă tocmai s-ar fi încăierat cu cineva, iar Simon observă că îi lipsea un ochi.

Porumbeii rămași la fereastră începură să se foiască neliștiți, iar Simon se încruntă.

– Uitați care-i faza: încă nu am nimic pentru voi. Dacă vă întoarceți peste o jumătate de oră...

– Eu nu vreau mâncare, spuse acvila cu glas impunător.

– Atunci, ce dorești?

Acvila își întoarse capul în așa fel încât să-l privească pe Simon cu singurul ochi pe care-l mai avea.

– Ești în pericol de moarte, Simon Thorn. Dacă nu vii cu mine imediat...

– Simon? se auzi o voce groasă la ușă. Cu cine vorbești?

Darryl.

Simon închise în grabă fereastra, expediind acvila înainte ca aceasta să-i poată explica. Din păcate, asta însemna și că porumbelul rămăsese prizonier în camera lui. Simon traversă încăperea în fugă și puse piciorul în ușă, împiedicându-l pe Darryl s-o deschidă complet. Ar fi putut explica prezența porumbelului în camera lui, dar acvila de pe scara de incendiu era cu totul altă poveste.

– Ce se întâmplă aici? întrebă unchiul lui, dându-și părul lung și negru din ochi și încercând să arunce o privire în cameră.

Porumbelul de pe noptiera lui Simon se îndrepta tiptil spre fereastră.

– Nimic, răspunse Simon, cu inima bătându-i tare în piept. Mă pregăteam pentru școală.

Mai mulți porumbei începură să gângurească la fereastră, și Simon se înfioră. Darryl scrâșni din dinți și își încordă mușchii uriași ai brațelor.

– Iar le-ai dat de mâncare?

– Din greșeală, am lăsat sâmbătă fereastra deschisă, răspunse Simon. Și mi-au furat jumătate de sandvici.

Nu putea să-i spună adevărul lui Darryl – că îi dăduse sandviciul unui porumbel bolnav care nu mai avea putere să-și caute singur mâncare.

Unchiul bodogăni.

– De câte ori trebuie să-ți spun? Dacă îi hrănești o dată...

– Se vor întoarce iar și iar, până o să le putrezească creierale alea proaste de porumbei, spuse Simon de parcă ar fi recitat o poezie. Știu. Îmi pare rău.

Darryl mai aruncă o privire prin partea de cameră pe care o putea zări din tocul ușii, și Simon ar fi putut să jure că-l auzise mârâind.

– Ține fereastra închisă! Micul dejun o să fie gata în zece minute. O să ai nevoie de multe proteine azi.

Simon se gândi că nu de proteine avea el nevoie pentru a trece cu bine de această zi, ci de mult mai mult de-atât. De exemplu, de un miracol cât de mic.

– Vin imediat.

După ce zgomotul pașilor unchiului său nu se mai auzi, Simon dădu fuga înapoi la fereastră, dar acvila dispăruse deja. Nu știa ce să creadă. La ce se referise când îi spusese că îl păștea un pericol de moarte? Și cum de știuse că îl cheamă Simon?

Deschise puțin fereastra, cât să zboare și porumbelul rămas.

– Dacă aș fi în locul tău, aș zbura cât de departe aș putea, înainte ca unchiul meu să te servească la micul dejun.

– Departe, departe, repetă porumbelul, întinzând aripile și luându-și zborul.

Cu toate problemele pe care i le făcuse, lui Simon îi păru rău să-l vadă plecând. Porumbeii erau cam lipsiți de maniere, fără îndoială, dar întotdeauna se găsea câte unul prin preajmă când avea nevoie de companie.

– Ar trebui să-i spui lui Darryl de acvilă, se auzi o voce pițigăiată de undeva din apropiere.

Simon oftă.

– O să fie și-așa o zi destul de grea. Dacă Darryl o să afle că l-am mințit, o să mă pedepsească pentru o lună întreagă.

Un șoricel maroniu se cățăra fuga pe un crac de la pijamaua lui Simon.

–Mai bine așa, decât să fii în pericol de moarte, orice ar însemna asta.

–Și cum aş putea să-i explic asta unchiului meu? Să-i spun că mi-a șoptit o păsărică? Simon luă șoricelul în palmă. O să fiu atent, Felix. Nu-ți face griji.

Felix se ridică pe picioarele din spate și își frecă lăbuțele.

–Mai bine merg cu tine azi. Trebuie să te apere cineva.

–Sunt de o mie de ori mai mare decât tine. Mai curând te-aș apăra eu să nu devii masa de prânz a acvilei.

–Dar...

–Niciun „dar“. Dacă se-ntâmplă ceva, vin direct acasă. Simon așeză șoricelul pe pernă. Și nu încerca să te uiți la televizor cât sunt plecat. Într-o zi, Darryl se va întoarce acasă mai devreme, te va prinde, și știi exact ce-ți va face atunci.

Felix pufni, iar Simon se duse la baie ca să se spele pe dinți. Îl găsisse pe Felix în urmă cu opt luni, în dulapul său, aproape mort de foame, și, după ce îl readusesese printre cei vii, Felix rămase la ei pentru totdeauna. Făcuseră o înțelegere: Simon avea să-i dea de mâncare în continuare, atât timp cât Felix nu-și făcea simțită prezența în fața lui Darryl. Până acum funcționase, deși Simon era mereu îngrijorat că unchiul l-ar putea găsi.

După ce Simon termină cu spălatul pe dinți, încercă să-și aranjeze părul castaniu și zburliat. Aproape că iar trebuia să se tundă, lucru pe care Simon îl aștepta cu aceeași nerăbdare cu care aștepta să-și facă tema la mate. Unchiul încerca să-l tundă cât mai bine, dar mâinile lui mari nu erau prea îndemânaticе, iar rezultatul lăsa întotdeauna de dorit. Deși lui Simon nu-i păsa prea mult cum îi stă părul, copiii de la școală erau foarte atenți la asta și îl tachinau încontinuu, ceea ce nu era tocmai ușor de suportat.

În afară de tunsorile lui ciudate, lui Simon i se părea că arată destul de normal, cu ochii lui albaștri și pistrui. Era puțin cam slab și avea capul puțin prea mare pentru statura lui, dar, în rest, nu arăta deloc ciudat. Nu înțelegea de ce colegilor de clasă

le plăcea atât de mult să-l tachineze. Cu un an în urmă, bunul și singurul lui prieten, Colin Hartwood, îi spusese că era numai din cauză că vorbea uneori cu animalele de parcă acestea l-ar fi putut înțelege. După aceea, încercase să nu mai vorbească, cel puțin nu în public. Însă, indiferent ce făcea, colegii îl necăjeau și mai tare. Până și Colin începuse să păstreze distanța – motiv pentru care ziua aceasta era foarte importantă.

–Iată-te! îl întâmpină Darryl când intră în bucătărie. Îi întinse o farfurie plină cu șuncă și un turnuleț șui de clătite cu fulgi de ciocolată. Ți-am făcut și pachetel. Nu s-au demodat încă sandviciurile cu unt de arahide și jeleu, nu-i așa?

–N-am de unde să știu, răspunse Simon, așezându-se la masa de lemn, care ocupa cea mai mare parte din bucătărie.

Stomacul lui protestă de la prima mușcătură, dar se chinui să înghită.

–Ești emoționat? întrebă Darryl, și Simon ridică din umeri. N-ai de ce! Totul va fi bine.

–Dacă o să fie ca anul trecut, nu va fi.

Unchiul luă loc, și scaunul scârțâi sub greutatea lui.

–N-avem cum să controlăm ce gândesc alții despre noi, noi suntem singurii care pot spune cine suntem cu adevărat. Atâta timp cât ești tu însuți...

–N-am cum să pierd. Știu, mormăi Simon, împungând clătitele cu furculița. Colin a spus că de anul ăsta vrea să intre și el în echipa de lupte – crede că așa o să ne simpatizeze și pe noi ăia mai șmecheri.

–Să-ți ții dușmanii aproape nu e o strategie rea.

–Nu și dacă văd în asta o scuză ca să se ia de noi în fiecare zi. Simon sperase toată vara să poată trece neobservat și lăsat în pace anul acela. Dar, după cum îl evita Colin acum, singura lui speranță de a-și păstra prietenul era să intre și el în echipa de lupte. Probele sunt săptămâna viitoare. Poate cumperi și tu niște pungi cu mazăre congelată, pentru orice eventualitate.

– Îți arăt eu câteva mișcări și-o să vezi că ei o să aibă nevoie de pungi cu mază congelată. Darryl se încrunță. Anul ăsta va fi mai bun, Simon! Ai încredere în mine! Știi că nu ți-a fost ușor în ultima vreme, mai ales după ce s-a întâmplat cu mama ta, dar...

Simon se ridică brusc. Îi era și-așa destul de greață, nu trebuia să mai audă și despre mama lui.

– Mă duc să termin ce mai am de făcut. Mulțumesc pentru clătite. O să mănânc restul în camera mea.

– Simon...

– E OK. Serios.

Ignorând obiecțiile lui Darryl, Simon își luă micul dejun și se întoarse în cameră. Închise ușa în urma lui, așeză farfuria pe birou și se scufundă în scaun. Pe peretele din fața lui lipise cu durere în suflet cele o sută douăzeci și patru de cărți poștale pe care i le trimisese mama lui de când plecase și îl lăsase în grija lui Darryl. Cărțile poștale soseau în fiecare lună, din toată țara, și înfățișau tot felul de animale – lupi, vulturi, șerpi cu clopoței, albine, urși, delfini, toate animalele pe care și le putea el imagina și mai multe decât atât. Învățase pe de rost cuvintele de pe spatele fiecăreia, scrise de mână cu litere rotunjite, pe care ajunsese să le cunoască mai bine decât chipul mamei sale. Ea era zoolog, așa că de cele mai multe ori îi scria despre animalul de pe cartea poștală. Dar, din când în când, îi spunea și cât de dor îi era de el. Acelea erau preferatele lui.

Simon și Darryl nu vorbeau niciodată despre ea. Era tot timpul pe drumuri din cauza serviciului, așa că îl lăsase pe Simon în oraș, la unchiul Darryl, care devenise un fel de părinte pentru el. Uneori, mama lui ajungea acasă de Crăciun sau de ziua lui, dar stătea numai câteva ore și părea întotdeauna cu gândul departe. În ultima vreme, vizitele ei deveniseră mai rare. Simon o văzuse ultima dată în urmă cu un an, în săptămâna de după ce descoperise că poate vorbi cu animalele.

Mai mult decât orice pe lume, Simon își dorea ca mama lui să se întoarcă acasă. Dacă ar fi fost cu ea, ar fi putut îndura toate

tachinările și bătăile de la școală. Dacă ar fi știut că mănâncă împreună cu ea, ar fi mâncat și la prânz pentru tot restul vieții. Ea i-ar fi putut înțelege talentul straniu de a vorbi cu animalele.

Mama lui nu l-ar fi considerat nebun.

Pentru că nu-i mai era foame, Simon lăsă să-i scape niște bucățele de șuncă și o bucată de clătita sub birou, pentru Felix, apoi aruncă restul pe scara de incendiu. Porumbeii care îl așteptaseră începură să se bată pe mâncare, în timp ce el continuă să se pregătească pentru școală. Acvila nu se mai întorsese.

Darryl așteptă ca Simon să iasă din cameră și îi întinse pachetul pentru școală.

– Am timp să merg cu tine înainte să mă duc la serviciu, dacă vrei.

Simon nu se putea gândi la nimic mai rău decât să apară la școală în prima zi din clasa a șaptea, cu unchiul său.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Colin, spuse el.

Sau cel puțin așa credea. În anul dinainte merseseră întotdeauna împreună la școală.

Spre ușurarea lui Simon, Darryl nu zise nimic. În schimb, se așeză în genunchi în fața lui, și cicatricea de pe obraz se zbârci când îl privi. Unchiul său era atât de mare, că ochii lor se aflau aproape la același nivel.

– Nimic nu durează la nesfârșit, indiferent ce simți sau crezi acum. Nu uita că, într-o zi, vei fi la fel de mare ca mine. Nimeni nu se va mai lega de tine atunci.

– Dar ziua aia nu e azi, murmură Simon.

– Nu, nu este. Dar, până atunci, descurcă-te cum poți mai bine și fii tu însuși. N-avem ce altceva să facem, oricine am fi. Se ridică și îl pupă pe Simon pe frunte, înțepându-l cu barba. Baftă, puștiule! Vreau să fiu mândru de tine.

Simon își băgă pachetul în rucsac și ieși din casă, târându-și fără zgomot picioarele în jos pe trepte. Apartamentul lor se afla vizavi de Central Park, așa că Simon se uită la copacii de pe marginea drumului în timp ce aștepta la colțul străzii, unde el

și Colin își dădeau mereu întâlnire până acum. Dar nici urmă de Colin, ceea ce îl făcu pe Simon să devină și mai agitat. De obicei, el era cel care întârzia.

Simon se uită la ceas. Zece minute. Dacă prietenul lui nu ajungea în zece minute, atunci nu mai venea deloc.

Încercă să se comporte normal, sprijinindu-se de un indicator și făcându-se că nu observă că-i transpiră palmele. Se uită din nou la ceas. Nouă minute și treizeci de secunde. Colin locuia puțin mai încolo pe strada aceea – trebuia să treacă pe acolo ca să ajungă la școală.

Un cârâit asurzitor îi făcu părul măciucă, și o clipă fu sigur că se întorsese acvila. Se uită cu atenție dincolo de bordură. Vreo șase șobolani încercau să prindă cu ghearele ceea ce lui Simon i se păru a fi un ziar mototolit pe care îl scosese din gunoi. Dar când ghemotocul de hârtie cârâi din nou, se îngrozi. Șobolanii atacau un porumbel.

– Hei... încetați! strigă el, ducându-se spre ei. Lăsați-l în pace!

Șobolanii încremeniră. Se uitară o clipă la Simon și o zbură înapoi în canal, lăsând porumbelul rănit pe trotuar.

Simon se așeză în genunchi lângă el, știind că se uitau la el toți oamenii care așteptau să traverseze, dar nu putea lăsa porumbelul să moară.

– Ești bine? întrebă el.

Porumbelul gânguri ușor.

– Zbor, răspunse el și, cu efort, își întinse aripile și se înălță în văzduh.

Simon se ridică, încercând să se uite după porumbel, dar nu îl mai văzu după ce dădu colțul.

În următoarele opt minute, Simon asistă la mai multe lupte între porumbei și șobolani: una în care mai mulți porumbei atacau un singur șobolan, alta în care șobolanii erau din nou mai numeroși și alta la care lua parte un stol întreg de porumbei contra unui cârd de șobolani, ocupând jumătate din trotuar și obligând lumea să-i ocolească. Simon făcu tot ce putu pentru a

opri fiecare încăierare, dar nu putea să facă prea multe de unul singur. Nimeni altcineva nu părea să observe că animalele se comportau ciudat, iar Simon își aminti de avertizarea acvilei. Poate că ar fi trebuit să rămână acasă.

În cele din urmă, cele zece minute se scurseră, și Colin tot nu-și făcu apariția. Simon se întristă. Poate că plecase la școală mai devreme, își zise el în timp ce traversa strada. Sau poate îl aștepta în Central Park.

Darryl ura parcul aproape la fel de mult pe cât ura animalele și îi interzisese categoric lui Simon să calce pe-acolo fără el – ceea ce, desigur, însemna că Simon se ducea pe furiș cât de des putea, mai ales vara, când unchiul său era la serviciu. Simți un fior de entuziasm și o luă la fugă pe aleea care îi scurta drumul spre școală cu zece minute. Copacii care fremătau, iarba verde și mirosul nisipului umed îl mai înveseliră, și, cum aleea era aproape pustie, îndrăzni chiar să salute câteva dintre rațele care se plimbau prin parc.

– Văd că n-ai ținut seama de avertismentul meu, Simon Thorn.

Simon se întoarse. Acvila de pe scara de incendiu stătea cocoțată acum pe o creangă, deasupra lui.

– Ce puteam să fac? E prima zi de școală.

– Unele lucruri sunt mai importante decât prima zi de școală. Acvila zbură jos și ateriză pe o bancă decorată cu o inscripție din bronz. Trebuie să vii cu mine imediat, Simon... pentru siguranța ta.

– În caz că nu ai observat, eu nu am aripi, spuse Simon. De unde știi cum mă cheamă?

– Mi-a spus mama ta, explică acvila cu un oftat lung.

Dintre toate explicațiile pe care i le-ar fi putut da pasărea, la asta chiar nu se așteptase.

– O... o cunoști pe mama?

– Ba bine că nu, răspunse acvila. Dacă ești bun să vii...

Aerul răcoros fu străbătut de un mârâit. Speriată, acvila își luă zborul, și Simon înjură în sinea lui.